

жалю, без одної сльози в оці вона впала на вколішки
ла ся щиро за душу грішника. Простила йому все.

Похорон полагодив Копач своїм коштом.

Як гайворони на падлину позлітали ся з усіх ус
рителі, легітимуючись квітками, картками, векслями
Аж тепер Марійка не вміла собі з тим дати ради, а ко
ди стали відгрожувати ся, що її усе заберуть, зверну
помічю до Копача.

— А за чиї гроші се все куплене?

— Гроші на те дав брат із мого посагу...

— Ну, гарно, по уряді я зайду там і поговоримо...

Копач прийшов справді.

Марійка привитала його як ангела хранителя, б
держали її Жиди в облозі..

— Чого ви, люди, хочете від неї? Позивайте до су
су спадкову і екзеквуйте на маєтку тої маси, а вдови не
стуйте даремне...

Коли Жиди розійшли ся, Копач сів на софі і беруч
рійку за руку посадив її біля себе...

— Я придумав такий плян, дорога Марійко. Сі всі р
віймкою одежі Пташка, се твої і ніхто не посьміє їх заб
Ти замешкаєш у пароха. Дуже радо приймуть тебе та
вже сю справу з ними обговорив... Заки мине приписани
коном час, зробимо тебе повнолітною, щоб ти була ці
вільна від опіки свого брата... Згода?...

— На все годжу ся з гори, — каже Марійка і погля
на Копача з повним довірєм...

— Держу тебе за слово... Отже коли мине приписани
коном час, ми проголосимо заповіди і станемо під вінець
Марійка встала.

— На се не можу дозволити. Нам треба забути коли
бо я не та що була. Моя доля пропала. Я зтоптана, зниді
не поважилась би вязати вам сьвіта...

— Марійко, се я добре знаю. Твоє тіло було зтопт
зневажене, знасилуване, та душа твоя остала чиста, як з
то, перебувши таку тяжку пробу... Я душі бажаю і так мус
бути...

Він обняв її міцно і поцілував, а вона не супротивляла
лише прилинула до його груди, забуваючи все, що пережи
(Конець).